

„Ja se, det veed jeg saamænd itte, Pøvelsen ... jeg veed det saamænd itte. Men ellers var det jo Ole Olsens Bæster dernøre i Lejet.“

„Ja, jeg syntes det jo nok. Og det var Kromandens nye Vogn. Men hvem var det, som sad indeni?“

„Ja se, det kan jeg sandelig itte sige, Pøvelsen, ... nej, jeg kan mente itte. Kanskens det var no'en af disse hersens Bademennesker, der er ventendes dernøre.“

„Det er rimeligt nok, ja. Der kom jo nogen forgangen ogsaa. Naa! ... Jesus dine dybe Vunder!“

Læreren istemte atter Børnenes Sang og vendte tilbage til Skolestuen.

Imidlertid skumplede den gamle Karosse videre nordpaa ad den ganske flade Landevej, der i en bugtet Linje fulgte Bredden af en lille Aa, som gennemstrømmede Eng-Landskabet. Overalt stod lange, lige Rækker af rødbrøgede Køer, der i fuldkommen Ubevægelighed, med ludende Hoveder og halvlukkede Øjne, taalmodig skød Ryg mod den nedstyrtende Regn. Men efterhaanden naaede Vognen magrere Jorder, hvor stridhaaret Ungkvæg gik og græssede mellem altfor mange og altfor brøgede Blomster. Skrigende Maager kresede i Luften og forraadte Havets Nærhed; og snart dukkede ogsaa den hvide Strandbred op forude. Der skimtedes en Række smaa Fiskerhytter, et Par Bøndergaarde og en teglhængt Kro — „Sandinge Leje.“

Dette Sted havde i de senere Aar vundet en vis Navnkundighed ... i hvert Fald i Aviserne. Efterat nemlig Jernbanen havde aabnet den hidtil temmelig afsidesliggende Egn en forholdsvis nem Forbindelse med det øvrige Land og navnlig med Hovedstaden, var Stedets Krovært bleven greben af den Ærgerrighed at ville skaffe Lejet Berømmelse som Badested. Hvert Foraar havde iøjnefaldende Bekendtgørelser i Bladene henledt det højtærede Badepublikums Opmærksomhed paa dette „første Rangs Kursted“ og dets „vildt romantiske Naturomgivelser“; og virkelig var det i de sidste Sommere lykkedes at hidlokke en halv Snes sværmeriske Københavnere, der drev omkring langs med Stranden og